

Sygn. akt II Ca 1029/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy Dydo

Sędziowie SO Piotr Rajczakowski

SO Aleksandra Żurawska

Protokolant Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy

z powództwa **K. K.**

przeciwko **D. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 24 września 2014 r. sygn. akt I C 273/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 300 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1029/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie w sprawie o sygn. akt I C 273/13 z powództwa K. K. przeciwko D. D. o zapłatę kwoty 1716 zł wyrokiem z dnia 24 września 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1716 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2004 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki 1303,10 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie oparł swe rozstrzygnięcie na następujących okolicznościach faktycznych:

W dniu 22 kwietnia 2002 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której pozwany poniósł szkodę w wysokości 13450,57 zł. W dniu 17 marca 2003 r. Z. K., z którym był na stopie koleżeńskej przekazał pozwanemu kwotę 10314,17 zł. Tego samego dnia pozwany złożył oświadczenie, w którym wskazał, iż kwota 10 314,17 zł w pełni zaspokaja jego roszczenia odszkodowawcze, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu w przypadku, gdyby ubezpieczyciel sprawcy wypadku

nie wypłacił tej kwoty w toku postępowania likwidacyjnego. Wszystkie zaś pozostałe roszczenia wynikające ze szkody komunikacyjnej z dnia 22 kwietnia 2002 r. scedował na rzecz adwokata prowadzącego sprawę.

W trakcie postępowania dotyczącego roszczeń ze szkody komunikacyjnej, ubezpieczyciel sprawcy kolizji zawarł ugodę z B. D., właścicielem pojazdu uszkodzonego w kolizji, na mocy której zobowiązał się wypłacić B. D. kwotę 11882,37 zł. W związku z tym Z. K. wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 11882,37 zł, jednak pozwany odmówił.

Z. K. dokonał sprzedaży wierzytelności przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności w kwocie 10314,17 zł, przy czym część tej wierzytelności w wysokości 1716 zł na podstawie umowy z dnia 6 lutego 2013 r. nabyła powódka K. K..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd poczynił następujące rozważenia prawne:

Powództwo jest zasadne w całości w oparciu o art. 509 kc. Powódka udowodniła zarówno istnienie dochodzonej wierzytelności, jak i dokonanie przelewu tej wierzytelności na jej rzecz. Sąd Rejonowy badając istnienie wierzytelności dokonał wykładni oświadczenia pozwanego z dnia 17 marca 2003 r. Uznał, że został spełniony zawarty w tym oświadczeniu warunek zwrotu na rzecz adw. Z. K. kwoty 10 314,17 zł, określony w następujący sposób: „jednocześnie zobowiązuje się do zwrotu powyższej kwoty mec. K. w przypadku, gdyby ubezpieczalnia sprawcy wypadku nie wypłaciła jej w toku postępowania likwidacyjnego.” Sąd wskazał, że wprawdzie w oświadczeniu tym nie sprecyzowano, komu ma zostać wypłacone odszkodowanie, jednak oczywistym jest, że mając na uwadze okoliczności sprawy, że zgodnym zamiarem i celem stron było, aby adw. Z. K. wyrównał szkodę komunikacyjną, w zamian za cesję pozostałych roszczeń wynikających ze szkody komunikacyjnej. Skoro więc(...) wyrównał szkodę, to w oświadczeniu chodziło o to, aby wypłata ostatecznie nastąpiła do rąk Z. K., a nie kogokolwiek.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- a) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 kc poprzez zaniechanie zbadania jakie były okoliczności oraz rzeczywisty zamiar pozwanego i cel, dla którego podpisał oświadczenie z 17.03.2003 r.,
- b) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc przez błędną i dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, przy jednoczesnym braku wszechstronnego rozważenia wszystkich zebranych w sprawie dowodów.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w I instancji; alternatywnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy przyjmując ustalenia Sądu Rejonowego za własne zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Skarżący, kwestionując wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie, podnosił przede wszystkim to, że warunek zwrotu Z. K. wypłaconej przez niego kwoty, zawarty w oświadczeniu pozwanego, został przez Sąd błędnie zinterpretowany. Pozwany stanął na stanowisku, że wskazany warunek w ogóle się nie ziścił, skoro kwota odszkodowania została wypłacona przez ubezpieczyciela, a zatem nie powstała wierzytelność, którą powódka mogłaby nabyć od Z. K.. Zarzut ten jest bezzasadny, a zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni oświadczenia pozwanego z dnia 17 marca 2003 r. Wbrew temu, co podnosi pozwany w apelacji (pierwszy zarzut), Sąd pierwszej instancji dokonał interpretacji przedmiotowego oświadczenia mając na uwadze okoliczności sprawy, jak również zgodny zamiar i cel stron. Zatem konkluzja Sądu Rejonowego, że w cytowanym wyżej zdaniu oświadczenia nie chodziło o wypłatę odszkodowania komukolwiek, lecz o to aby wypłata nastąpiła ostatecznie do rąk Z. K., jest logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym. Oceny tak dokonanej wykładni oświadczenia przez Sąd pierwszej instancji, nie zmienia fakt, że oświadczenie to było jednostronną czynnością prawną pozwanego, a nie umową. Nie można

przysiąc racji skarżącemu, który podnosi, iż nie ma żadnych podstaw aby w wykładni oświadczenia oprzeć się na innej niż literalna wykładni. Taką podstawę stanowi norma zawarta w art. 65 kc, której naruszenie pozwany zresztą zarzuca. Analizy art. 65 kc, w którym § 1 stanowi o wykładni oświadczeń woli w ogólności, zaś § 2 o wykładni umów, należy dokonywać łącznie, we wzajemnym powiązaniu obu paragrafów, skoro znalazły się one w tej samej jednostce redakcyjnej tekstu prawnego. Choć więc przepis art. 65 § 2 k.c. literalnie dotyczy tylko umów, jednakże judykatura i doktryna zgodnie przyjmują, że zawarte w tym przepisie dyrektywy wykładni, w szczególności reguła, aby przy wykładni oświadczeń woli nie opierać się wyłącznie na ich dosłownym brzmieniu, lecz by uwzględniać także zamiar stron oraz cel czynności prawnej, może być odnoszona nie tylko do umów, lecz także do wszelkich oświadczeń woli składanych innej osobie (Kidyba Andrzej (red.), Gawlik Zdzisław, Janiak Andrzej, Jedliński Adam, Kopaczyńska-Pieczniak Katarzyna, Niezbecka Elżbieta, Sokołowski Tomasz, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Lex i powołane tam orzecznictwo).

Nietrafny jest także zarzut pozwanego podnoszącego naruszenie art. 233 § 1 kpc. Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może dojść tylko wówczas, gdy skarżący wykaże uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Pozwany nie wykazał jakich konkretnych błędów w rozumowaniu miał dopuścić się Sąd przy dokonywaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego, ograniczając się jedynie do sformułowania wyżej przytoczonego zarzutu. Sama polemika z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd, bez wskazania konkretnych uchybień i przeciwstawienie im własnych ustaleń, nie może odnieść zamierzonego skutku. Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, jako poczynione zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 233 § 1 kpc.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę. Zasadzona na rzecz powódki kwota 300 zł wynika z treści § 13 ust. pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.